

ske, hvis den resterende straffetid er mindre end 30 dage, jfr. stk. 3. I praksis medfører disse regler, at prøveløsladelse kun kommer på tale ved straffe på 5 måneders fængsel eller derover.

Såfremt disse regler blev opretholdt uændrede, ville den foreslåede sænkning af strafudmålingsniveauet for berigelsesforbrydelser være uden afsoningsmæssig betydning i de ikke sjældne tilfælde, hvor der i dag idømmes ubetingede fængselsstraffe på 5 eller 6 måneder for berigelseskriminalitet. Den reelle afsoningstid ville – på trods af, at den idømte straf blev kortere – være den samme.

Justitsministeriet finder det bl.a. af denne grund rigtigst, at der i forbindelse med den foreslåede sænkning af strafferammerne for berigelsesforbrydelser gennemføres en sænkning af mindstetiden for prøveløsladelse fra i dag 4 måneder til 2 måneder. Herved fastholder man over for den samme persongruppe som i dag også muligheden for at anvende kriminalforsorg i frihed gennem vilkår om tilsyn m.v.

Spørgsmålet om en sænkning af mindstetiden for prøveløsladelse er bl.a. behandlet i betænkning nr. 806/1977 om alternativer til frihedsstraf, side 41–71. Spørgsmålet om den fremtidige udformning af reglerne om prøveløsladelse behandles som tidligere nævnt for tiden i straffelovrådet. Rådet har i et høringsnotat af 2. oktober 1978 givet udtryk for, at der under de foreløbige drøftelser har været enighed i straffelovrådet om, at der ikke er væsentlige betænkeligheder ved en nedsættelse af mindstetiden til 2 måneder. En sænkning af mindstetiden for prøveløsladelse er også anbefalet i Nordisk Strafferetskomité's betænkninger (NU A 1978: 6) om »villkorlig frigivning«, s. 27 f, og (NU A 1980: 13) om alternativer til frihedsstraf, s. 30. I Finland forbereder man for tiden et lovforslag med henblik på en nedsættelse af mindstetiden fra i dag 3 måneder til 1 måned. I Sverige er der fremsat lovforslag om at nedsætte mindstetiden fra i dag 3 måneder til 2 måneder.

Nedsættelsen af mindstetiden for prøveløsladelse vil få betydning ikke blot for straffe idømt for berigelsesforbrydelser, men også for andre kortere frihedsstraffe. Justitsministeriet forudsætter, at der ikke gennemføres nogen skærpelse af udmålingsniveauet i sådanne andre sager som følge af lovforslaget.

8. Justitsministeriet har indhentet en udtalelse fra straffelovrådet over et udkast til lovforslaget. Rigsadvokat Per Lindegaard har afgivet en særudtalelse. Straffelovrådets udtalelse og rigsadvokat

Lindegaards særudtalelse er optaget som bilag til lovforslaget.

9. Justitsministeriet har på grundlag af en undersøgelse af et antal anmeldelser til afsoning af fængselsstraf beregnet, at gennemførelsen af de foreslåede ændringer vil kunne medføre et fald i kriminalforsorgens behov for afsoningskapacitet på maksimalt ca. 400 pladser, hvoraf et fald på ca. 60 pladser kan henføres til den foreslåede ændring af mindstetiden for prøveløsladelse. Beregningen er foretaget på grundlag af det kriminalitetsniveau og -mønster, som forelå i 1981, og er således behæftet med den usikkerhed, at der kan ske ændringer heri. Den beregnede maksimale effekt skal imidlertid reduceres væsentligt som følge af forskellige forhold. Navnlig må det forventes, at nogle berigelseskriminelle vil recidivere så hurtigt efter løsladelsen, at effekten af nedsættelsen af afsoningstiden for den enkelte dom i alt fald over en længere periode vil blive reduceret.

Der knytter sig så stor usikkerhed til vurderingen af recidivet, at justitsministeriet ikke mener at kunne foretage en mere præcis beregning af lovforslagets samlede virkning på behovet for afsoningskapacitet.

Den ovenfor omtalte belægsprognosegruppe har beregnet, at afsoningskapaciteten i fængslerne, der i dag er på ca. 3.700 pladser, bør øges med godt 500 pladser, såfremt der skal skabes mulighed for afsoning af en samlet mængde frihedsstraf svarende til den, der blev idømt i 1981. En gennemførelse af det foreliggende lovforslag vil medføre en betydelig reduktion af behovet for flere afsoningspladser og de dermed forbundne offentlige udgifter. Det må imidlertid antages, at gennemførelsen af lovforslaget langt fra vil være tilstrækkeligt til at imødekomme det ovennævnte behov for yderligere godt 500 pladser. Justitsministeriet er derfor indstillet på i løbet af den nærmeste tid at søge gennemført en udvidelse af kriminalforsorgens kapacitet. Det er i den forbindelse forudsat, at lovforslagets gennemførelse ikke kan forventes at ville medføre en reduktion af kapacitetsbehovet svarende til mere end 250 pladser.

10. Der er indhentet udtalelser over et udkast til lovforslaget fra præsidenterne for Østre og Vestre landsret, Københavns byret og retterne i Odense, Ålborg og Århus, fra den danske dommerforening, rigsadvokaten, politidirektøren i København, foreningen af politimestre i Danmark, dommerfuldmægtigforeningen, politifuldmægtigforeningen,